

ΑΤΜΑΖΕΤΑΙ ἢ ἢ μὴ κτ'
φύσιν συμβαινόντων, ὅσων ἀποεί-
ται τὸ ἀπὸν ἢ δὲ παρὰ φύσιν,
ὅσα γίνετ' διὰ τέχνην παρὰ τὸ συμφέρον τῆς
αἰσθητικῆς. ἐν πολλοῖς γὰρ ἡ φύσις ὑπονα-
πτίαν παρὰ τὸ χρῆσιμον ἡμῖν ποιεῖ. ἢ μὴ γὰρ
φύσις, αἰεὶ τὸν αὐτὸν ἔχει ἔσπον, καὶ ἀπλόα
τὸ δὲ χρῆσιμον, μεταβάλλει πολλαχῶς. ὅταν
οὖν δὴ πὶ παρὰ φύσιν παρὰ ἔξω, διὰ τὸ χα-
λιπὸν, ὑποεῖν παρέχει, καὶ δίδει τέρχης.
διὸ καὶ κεκολληθεὶς τῆς τέχνης τὸ παρὰ τῆς ποι-
αύτης ὑποεῖας βοηθοῦ μέρους, μηχανικῶν.
κεκολληθεὶς γὰρ ἐποίησεν Ἀντιφῶν ὁ ποιητὴς, οὐ-
τω καὶ ἔχει.

Τέρχη γὰρ κρατῆρῶν, ὡν φύσιν νεώμεθα.
τοιαῦτα δὲ δεῖν, ἐν οἷς τὰ πικρὰ ἐλάττωνα κρατῆ-
ρῶν μείζονων, καὶ τὰ ῥοπιῶν ἔχοντα μικρὰ, κιν-
εῖ βαρῆ μεγάλα, καὶ πῦται σχεδὸν ὅσα ἢ
περὶ βλημάτων μηχανικῶν παρὰ τὸν ῥοπιῶν.
ἔστι δὲ ταῦτα τοῖς φυσικοῖς περὶ βλημάτων
ἔπε ταῦτα πάλμπαν, ἔπε κωλοισμένα λαν,
ἀλλὰ κοινὰ ἢ τε μαθηματικῶν θεωρημα-
των, καὶ ἢ φυσικῶν. τὸ μὴ γὰρ ὡς, διὰ ἢ
μαθηματικῶν δῆλον, τὸ ἢ περὶ ὁ, διὰ ἢ φυσ-
τικῶν. περιέχεται δὲ ἢ ὑποεῖας ἐν τῇ
γῆσι τοῦτο τὰ περὶ τὸν μοχλόν. ἀποπον γὰρ
ἔστι δοκῆ τὸ κινεῖσθαι μίγα βαρῆς ὑπὸ μικρᾶς
ἐξῆς, καὶ ταῦτα μὴ βαρῆς πλείονος. ὁ γὰρ
αἰεὶ μοχλοῦ κινεῖ ἐκ δυνάμεως πικρῆς, τὸ ἢ
τὸ τὸ βαρῆ, παρὰ τὸν ἢ τὸ τὸ μοχλοῦ
βαρῆς, κινεῖ δυνάμει. πῦται δὲ ἢ τοιοῦτων
ἔχει τῆς ἀπίας τῶν ἀρχῶν ὁ κύκλος καὶ τὸ
δύλογος συμβέβηκεν. ἐν μὴ γὰρ δυνάμει
ἐστὶ συμβαίνει πικρῆς, οὐδὲν ἄπο-
πον, δυνάμει σῶτατον δὲ, τὸ τῶν ἀπίας γίνε-
ται μετ' ἀλλήλων. ὁ δὲ κύκλος σι-
νηκεν ἐκ τοιοῦτων. οὐδὲς γὰρ ἐκ κινουμέ-
νου τε γινώσκται καὶ κινουμένου ἢ φύσις ἐστὶν
ὑποεῖας ἀλλήλοισ. ὡς τ' ἐκ ταῦτα ὅτι
ὁ πικρῆς ἐστὶν ἢ τὸν δυνάμει τῆς συμβα-
νοῦσας ὑποεῖας πῶσθς περὶ αὐτὸν. παρὰ τὸν
μὴ γὰρ τῆ ἀποεῖας ῥοπιῶν τὸν κύκλον,
πλάτος οὐδὲν ἐξῆς, τοιαῦτα πῶσθς παρ-
σεμφάνεται, τὸ κοῖλον καὶ τὸ κυρτόν. ταῦτα δὲ δέσσηκεν ἀλλήλων, ὅτι ἔσπον τὸ μίγα καὶ τὸ μικρόν.

IRACVLO sunt ea quidem quæ
natura contingunt, quorum ig-
norantur causæ: illa verò quæ
præter naturam, quæcunque ad
hominum vtilitatem arte fiunt. In multis
enim natura ei, quod nobis vsui esse po-
test, contrarium facit. Natura etenim eun-
dem semper habet modum, & simpliciter
vile autem multifariam commutatur.
Quando igitur quippiam præter naturam
oportuerit facere, difficultate sua hæsitati-
onem præstat, artèque indiget. Quam ob-
rem eam artis partem, quæ huiusmodi suc-
currit difficultatibus, mechanicam appel-
lamus. Quemadmodum enim Antipho
scribit poeta, sic se res habet. Arte enim
superamus ea, à quibus Natura vincimur.
Huiusmodi autem sunt, in quibus & mi-
nora superant maiora, & quæcunque mo-
mentum paruum habent, magna mouent
pondera: & omnia ferè illa, quæ mecha-
nica nuncupamus problemata. Sunt autem
hæc neque naturalibus omnino quæstio-
nibus eadem, neque seiugata valde: ve-
rùm mathematicarum cōtemplationum,
naturaliumque communia. De numero
autem eorum, quæ hoc in genere dubi-
tantur, illa esse dicuntur, quæ circa ve-
stem fiunt. Absurdum enim esse videtur,
magnum moueri pondus ab exigua virtu-
te, cum pluri præfertim ponderè. Quod e-
nim sine veste quispiam mouere non po-
test, id ipsum ponderis citius mouet vestis
ad illud pondus adiungens. Omnium au-
tem huiusmodi causæ principium habet
circulus. Istud verò ratione contingit. ex
admirabili etenim mirandum accidere
quippiam non est absurdum. Maximè aut
est admirandum, simul contraria fieri. Cir-
culus verò ex huiusmodi est constitutus.
Statim enim ex commoto effectus est, &
manente, quorum natura ad se inuicem
est contraria. Quam obrem isthæc cernen-
tes minus admirari conuenit contingen-
tes in illo contrarietates. In primis enim
lineæ illi, quæ circuli orbem amplectitur,
F nullam habenti latitudinem, contraria
quodammodo inesse apparent, concauum
scilicet, & curuum. Hæc autem eo à se in-
uicè distât modo, quo magnû & paruum.